

Skriftsteder; man spørger sig selv, om noget Menneske uden den kirkelige Traditions Hjælp kunde have uddraget f. Eks. Læren om Daaben og Nadveren af det ny Testamente. Med logisk Nødvendighed føres man da til at søge den eftertragtede objektive Garanti i et fjerde Dogme: Kirkens Ufejlbarhed. Men denne fjerde Trossætning hviler nøjagtigt paa samme Grundlag som den første. Hvad har vi da vundet ved Skridt for Skridt at give efter for den Vantro, som kræver en objektiv Garanti? Absolut intet; vi har tabt. Den religiøse Tro er bleven overført fra et Omraade, hvor den var berettiget, og hvor objektiv Viden var umulig, til et Omraade, hvor den er uberettiget og ideligt kommer i Strid med vor Viden. Giver man Kristendommen en saadan Form, maa man være forberedt paa at se, hvad vi virkelig ser, et massevist Frafald, der fører mange Mennesker, som var en bedre Skæbne værdige, bort fra den kristelige Tro og fra den kristelige Etik. Vilde det ikke være meget bedre at antage den første Trossætning umiddelbart uden at forlange nogen ydre Garanti? Saa kan man lade Filologien gøre med Bibelen, hvad den vil, og lade Historien gøre med Jesus, hvad den vil, uden at frygte nogen Anfægtelse fra den Side. Selvfølgelig vilde det være Intolerance at forbyde Folk, hvis de føler Trang dertil, at opstille (til eget Brug) et mere indviklet System af Dogmer. Om nogen siger: „Eftersom Kristus har forkyndt den sande Religion, maa han være Gud,“ hvorfor skulde man saa forsøge at gendrive ham? Men hvis han siger: „Eftersom Kristus er Gud, maa hans Lære være den sande Religion,“ saa er han inde paa en Vej, der fører bort fra Kristendommen.

Hvis De eller nogen anden har yderligere Indvendinger at gøre mod det Standpunkt, der er fremsat her og i Afsnit II af „Kristendommen og Kvindesagen“, saa vil disse Indvendinger forblive ubesvarede, selv om de ledsages af Trusler om, at man vil udelukke Forf. af de „tænksomme Bibel-læseres“ Tal og betegne Forf.'s Tro som „aandløs, trivial Eftersnakken af Nutidens overfladiske Bibelkritik.“ Alt, hvad der tilsigtedes med Artiklen „Kristendommen og Kvindesagen“, er nemlig opnaaet, hvis andre lige saa lidt som De har noget at indvende mod, hvad der udvikles i det første og det sidste Afsnit af denne Artikel.

Kvindernes Katekismus.

Vi har atter og atter her i Bladet paa-vist Nødvendigheden af Kvindens Ligestilling med Manden for Loven; idet vi har peget paa Harmoni mellem Kønnene som Grundbetingelsen for Lykken i det borgerlige Samfund; vi har stadigt med stærke Ord betonet det haabløse for Mænd i at arbejde for sociale Reformer, saa længe det rent elementære Skridt ikke er gjort — at give Kvinderne direkte Indflydelse i Stat og Kommune ved Stemmeret. Naar man ser denne Ting saa klart som vi, ser det som Grundbetingelsen for et lykkeligt Arbejde, saa kan man ikke lade være at gentage den; selv om man vidste, at man stod ganske ene med sin Mening.

Der er imidlertid nogle enkelte Mænd, der mener det samme, om ikke mange og vistnok slet ingen af vore mest fremragende Førere i literære og regeringsvenlige Kredse. Det kan derfor ikke nægtes, at vi med stor Glæde og en vis Triumf ser fremført fra de højst intelligente Kredse i Udlandet, ganske de samme Meninger, som vi stadigt har fremsat her i Bladet.

Saaledes er der i disse Dage udkommet et Værk af Formanden for Verdens-Kvindeforeningen i Belgien, Hr. Louis Frank, Retslærd og Professor ved Universitetet i Bryssel, som han har givet Navnet Kvindens store Katekismus. Sine Meninger har Forfatteren fremsat i en Samtaleform, i Spørgsmaal og Svar, og han gennemgaar i disse de For-domme, der hindrer, og de Grunde, der maa fremkalde Reformer. I sin Fortale siger den højt begavede Forfatter næsten de samme Ord, som vi ofte har gentaget: „Ingen social Reform vil naa sit Maal, uden at der først er skaffet andre Love for Kvindens borgerlige Ret.“

Endskønt de Tanker, denne videnskabelig lærde Forfatter fremsætter i sin Katekismus, vil være vel kendte for vort Blads Læsere, vil vi dog optage en Del af disse Samtaler her i Bladet, vis paa, at det vil interessere vore Læsere.

Første Samtale.

Om Kvinden.

Spørgsmaal: Hvad er en Kvinde?

Svar: For Kvindesagsvennerne er Kvinden ganske det samme som Manden, et bevist og frit Væsen.

Sp. Er der da ingen Forskel mellem Mand og Kvinde?

Sv. Jo, der er en Grundforskel, ti det er Manden, der avler Børnene, og det er Kvinden, der føder dem.

Sp. Dersom Mænd og Kvinder er forskellige Væsener, kan det da forsvares at give dem de samme Rettigheder?

Sv. Det kan det, ti den seksuelle Forskel gør ikke Kvinden til et ringere Væsen end Manden, og Mandens Eneherredømme kan derfor under ingen Omstændigheder forsvares.

Sp. Kan De bevise det?

Sv. Intet er lettere; eftersom de anatomiske og fysiologiske Iagttagelser har bragt vilderede i Mandens Hovmod.

Sp. Hvorledes det?

Sv. Jo, det viser sig nemlig, at Ernærings- og Frembringelsesfunktionerne er mere udviklede hos Kvinden end hos Manden. I det, som angaar Slægtens Begyndelsesformer, er det kvindelige Foster lige med det mandlige. Det kvindelige Foster staar ikke i Værd og Betydning tilbage for det mandlige. Det er en afgjort Sandhed, som den moderne Videnskab har kastet Lys over. Straks efter Befrugtningen udvikler Fosteret sig i den moderlige Organisme paa Bekostning af denne, af hvilken den lever som en Parasit under hele Svangerskabet, ja selv 10—20 Maaneder efter Fødselen. Heraf vil det ses, at Reproduktionsfunktionen er mere udviklet hos Kvinden end hos Manden.

Det er ganske det samme med Hensyn til Ernæringsorganerne. Det er let at forstaa, da vi véd, Kvinden er bestemt til at føde Barnet. Hun skal aande, spise og for-

døje for sig selv og Barnet, og skal senere give Barnet Die. Ernæringsfunktionernes Overlegenhed hos Kvinden er herved bevist.

Sp. Efter Deres Mening er det altsaa Manden, der hører til det svage Køn?

Sv. Nej, tværtimod er det rigtigt udtrykt, naar man kalder Kvinden det svage Køn.

Sp. Hvorfor er det rigtigt at kalde Kvinderne det svage Køn?

Sv. Fordi Styrke og Bevægelsesorganerne er kvantitativt mindre udviklet hos Kvinden end hos Manden.

Sp. Nu vel, naar Manden altsaa er stærkere end Kvinden, har han da ikke Ret til at herske?

Sv. Nej, deri tager De fejl. For at bevise Retten til sin sociale Forrang, maa Manden vise sin overlegne Ret i Intelligensorganerne, ti det er ved disse Organer, at Mennesket hæver sig over alle andre Skabninger. Men Kvinden er ikke Manden underlegen med Hensyn til Fatteevne.

Sp. Hvad gør De da ved de Naturlove, hvorved det viser sig, at Kvinden er svagere end Manden?

Sv. Jeg respekterer disse Love, jeg siger blot, at Kvinden er ikke en syg; ti enhver Svaghedstilstand er ikke en sygelig Tilstand.

Sp. Var det ikke heldigt at føre Statistik over den naturlige Forskel mellem Mand og Kvinde?

Sv. Det er nødvendigt, ti dersom Kvinden er svagere, da maa man beskytte hende og ikke udbytte og ofre hende. Det er Mandens Pligt at formilde og rette Naturens Ulighed og ikke gøre den tungere eller benytte den til sin egen Fordel.

Sp. Er det den seksuelle Forskel, der er Grund til Mænds og Kvinders forskellige Virksomhed?

Sv. Aldeles ikke, ti i Naturen ser vi Hunhunden være lige saa vagtsom som Hannen, gaa paa Jagt og gøre alt fælles, og Hunnen holder sig ikke hjemme for at passe eller ernære sine smaa, men fungerer som sædvanligt.

Sp. Men kan denne Regel anvendes paa Mennesker?

Sv. Ja, ti vi siger nemlig, at Kvinden er ikke bestemt til udelukkende at føde og opdrage Børn; lige saa lidt som Manden udelukkende er skabt til at være stolt af sine Muskler og sit Arbejde med Armene.

Sp. De vil altsaa ganske undertrykke den seksuelle Forskel?

Sv. Paa ingen Maade; vi mener kun, at dersom Manden og Kvinden fremstiller Ulighed som en Følge af den naturlige Organisme, bør ingen af dem have Forrangen. De er begge menneskelige Væsener, lige fra et fysisk, aandeligt, moralsk og socialt Standpunkt.

Sp. Lige fra et fysisk Standpunkt siger De?

Sv. Ja fuldstændigt. Kønnets fysiske Lighed bestemmer den menneskelige Slægts Enhed. Der er kun én Menneskeslægt.

Sp. Lige fra intellektuel og moralsk Side?

Sv. Ja, fordi Kvinden besidder som Manden Hjerter, Hjerne og Intelligens; hun er begavet med alle aandelige Evner. Hun besidder Fornuft, Hukommelse, Dømmekraft, Følelse, Samvittighed, Vilje og Evner til at kunne fuldkommengøre sig.